

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: O. O., narozený X
bytem X

zastoupený advokátkou Mgr. Michaelou Urbánkovou
sídlem Na Drahách 385/17, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2024, č. j. MPSV-2024/236197-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 5. 11. 2024, č. j. MPSV-2024/236197-916, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení **ve výši 10 140 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 5. 11. 2024, č. j. MPSV-2024/236197-916, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Ústí nad Labem, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 12. 2022, č. j. 210735/2022/UUA, (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

„prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči rozhodnuto poskytovat příspěvek na péči ve výši 4 400 Kč měsíčně od srpna 2022, neboť žalobce je osobou starší 18 let závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II – středně těžká závislost. Výrok prvostupňového rozhodnutí byl žalobou napadeným rozhodnutím změněn tak, že se žalobci dle ustanovení § 7, § 8, § 9, § 11 a § 14 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, (dále jen „zákon o sociálních službách“) snižuje příspěvek na péči z částky 4 400 Kč měsíčně na 880 Kč měsíčně od ledna 2023 (stupeň závislosti I – lehká závislost). Žalobce se zároveň domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

2. O odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný poprvé rozhodl rozhodnutím ze dne 1. 3. 2023, č. j. MPSV-2023/51050-916. Citovaným rozhodnutím žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že se žalobci snižuje příspěvek na péči z částky 4 400 Kč měsíčně na 880 Kč měsíčně od ledna 2023 (tj. na stupeň závislosti I – lehká závislost). Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 20. 6. 2024, č. j. 42 Ad 10/2023-55, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nebyl dostatečně zjištěn a neměl dostatečnou odporu ve správním spisu, když se žalovaný spokojil s posudkem posudkové komise ze dne 16. 2. 2023, který byl nepřesvědčivý a neúplný v části hodnotící dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na samostatné zvládání základní životní potřeby orientace a oblékání a obouvání. Dále soud uvedl, že považuje za vhodné, aby v případech, kdy dochází ke snížení či odebrání příspěvku na péči oproti stávajícímu stavu, byla posuzovaná osoba posudkovou komisí osobně vyšetřena. Dále soud žalovanému vytkl, že žalovaný zcela dostatečně nepřihlédl k obsahu námitek matky žalobce obsažených v jejím vyjádření a nepřistoupil kriticky k posouzení závěrů posudkové komise zejména z hlediska úplnosti a přesvědčivosti jejich odůvodnění a nežádal doplnění posudku či vyhotovení revizního posudku. Dále soud shledal nedostatečným odůvodnění výjimky z obecně nepřípustného zákazu změny k horšímu, tedy, proč by dodržení zásady zákazu změny k horšímu bylo „v rozporu s právními předpisy“, případně v rozporu s „jiným veřejným zájmem“. Žalovaný tak vázán názorem soudu rozhodl ve věci znovu, a to žalobou napadeným rozhodnutím.

Žaloba

3. V podané žalobě žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného není správné, protože provedené lékařské posudky neodpovídají realitě a nevyhodnocují správně a v souladu s faktickým stavem podklady, ze kterých vycházejí. Uvedl, že posudky vycházejí z různých podkladů, jsou nekompletní, nezohledňují skutečný zdravotní stav žalobce a nejsou dostatečným podkladem pro vydání spravedlivého rozhodnutí. Namítal, že nebyl náležitě poučen o možnosti předložit nějaké lékařské zprávy a ani k tomu nebyl vyzván. Žalobce namítal, že z dlouhodobého hlediska nedošlo k žádnému zlepšení jeho zdravotního stavu a ani to nebylo nikde v podkladech ani v rozhodnutích tvrzeno. Poukázal na odlišné hodnocení obou posudků, kdy podle jednoho posudku posudkového lékaře žalobce nezvládal šest základních životních potřeb, zatímco dle posudku posudkové komise nezvládal pouze tři základní životní potřeby, posudky se přitom shodují jen ve dvou základních životních potřebách a nejsou přesvědčivě odůvodněny. V důsledku toho žalobce nepovažoval ani jedno ze správních rozhodnutí vydaných ve věci za dostatečně jasné, srozumitelné a úplně odůvodněné.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

4. Dále žalobce uvedl, že rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 7. 2022, č. j. 16 Nc 3203/2022-66, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2023, č. j. 13 Co 73/2023-93, byl omezen ve svéprávnosti. V opatrovnickém řízení MUDr. J. D. vypracoval znalecký posudek z oboru psychiatrie. Dle uvedeného znaleckého posudku žalobce trpí trvalou duševní poruchou, a to lehkou mentální retardací s poruchami chování a není schopen si samostatně obstarávat své záležitosti. Má významně snížené anticipační a konceptualizační schopnosti, není schopen adekvátním způsobem testovat realitu a je snadno zneužitelný. Je schopen běžné verbální komunikace a dorozumět se se svým okolím. Není schopen samostatně právně jednat a domýšlet právní důsledky svých jednání. Není schopen si obstarávat své záležitosti samostatně vč. hospodaření, není schopen posoudit potřebu zdravotních služeb. Dále žalobce zrekapituloval obsah záznamu ze sociálního šetření ze dne 31. 8. 2022 a odkázal na obsah lékařské zprávy MUDr. F. ze dne 2. 11. 2022, dle které je přítomnost matky nezbytná pro fungování žalobce ve sportovním klubu, protože žalobce je orientovaný jen osobou. Žalobce uvedl, že je nezbytné, aby se ve venkovním prostředí pohyboval pouze v doprovodu rodiny, a že vyžaduje nutný dohled na stravování a na běžné denní aktivity. Dále žalobce zopakoval průběh správního řízení a uvedl, že jeho matka dne 24. 2. 2023 podala podrobné vyjádření popisující skutečný život žalobce a upozornila v něm na zjevné nesprávné závěry posudku ze dne 16. 2. 2023 a uvedla, že v novém znaleckém posudku vypracovaném pro účely opatrovnického řízení byly zjištěny zcela rozdílné závěry, aniž by došlo k jakékoli změně ve zdravotním stavu žalobce. K tomu žalobce namítal, že ani v posudku ani v rozhodnutí žalovaného nic takového není konstatováno a žalovaný vydal napadené rozhodnutí bez sebemenšího přihlídnutí k vyjádření matky žalobce.
5. Žalobce dále uvedl, že vyjádření ošetřujícího lékaře MUDr. F. ze dne 13. 9. 2024 popisuje skutečný stav žalobce lépe, komplexněji a objektivněji, než může posoudit posudková komise při jednom sezení.
6. Žalobce namítal, že žalovaný na straně 16 napadeného rozhodnutí napsal, že žalobce je schopen zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby. Z toho žalobce vyvodil, že když se posuzuje celkem 10 základních životních potřeb, tak z tohoto tvrzení posudkové komise vlastně vychází, že žalobce nezvládá šest či sedm základních životních potřeb.
7. Dále namítal, že neobjektivněji mohl zdravotní stav žalobce ke dni 13. 7. 2022 posoudit MUDr. D., protože měsíc před 18. narozeninami žalobce vypracoval znalecký posudek, kde kompletně a věrohodně popsal žalobcův zdravotní stav v tehdejší době. Namítal, že tomuto posudku měl být dán „příslušný prostor v projednávané věci“, protože je opatřen znaleckou doložkou.
8. Žalobce uvedl, že se nemůže ztotožnit se závěrem žalovaného, že u ostatních základních životních potřeb není příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodů dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat tyto potřeby v přijatelném standardu. Kdyby žalobce kolem sebe neměl matku, tolerantní kamarády, trenéra a vyučující, tak by musel být umístěn do ústavu, nebo by někde vyhladoval nebo umrzl.
9. Dále žalobce namítal, že v průběhu jednání posudkové komise byl dotazován pouze on sám, ale jeho opatrovnice samostatný prostor k vyjádření nedostala a pokud se jí podařilo nahlas zkorrigovat některá tvrzení žalobce, pak to nebylo zapsáno. V důsledku toho byl rozhovor žalobce s posudkovou komisí značně zkreslený, protože žalobce svůj stav vidí lépe, než jaký Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

objektivně je, a není schopen dostatečně popsat své nedostatky. K tomu žalobce namítal, že mu posudková komise pokládala návodné otázky a nezapsala nic, co by nasvědčovalo důvodnosti podaného odvolání. Žalobce posudkové komisi vyprávěl, že na tréninky jede se spoluhráči, ti mu napíší, kde se sejdou a on tam na ně počká. Ve skutečnosti to ale probíhá tak, že v 95 % případů žalobce vyzvedává doma jeho kamarád a spoluhráč K., ve zbývajících případech se setkávají na zastávce v blízkosti bydliště žalobce, ale sjednané časy musí žalobci kontrolovat matka, jinak žalobce na to úplně zapomene. Dále žalobce při jednání posudkové komise uvedl, že se na známých místech orientuje, v žalobě k tomu doplnil, že je ovšem potřeba, aby se v těchto místech pohyboval často a pravidelně, protože se dokáže ztratit na místě, kam měsíc nešel, např. nenašel sportovní halu. Dále uvedl, že jeho tvrzení o partnerce může vyvolávat dojem, že je schopen vést plnohodnotný partnerský vztah, ale ve skutečnosti se jednalo jen o kamarádku, se kterou se scházel venku v přítomnosti někoho z kamarádů a nechovali k sobě vzájemné city. Navíc se jednalo jen o krátkodobou záležitost a ukázalo se, že dívka jen využívá náklonnosti chlapců k přijímání darů. Dále žalobce rozporoval své tvrzení u jednání posudkové komise, že do Brna jel okolo Hradce (Králové), protože ve skutečnosti jeli s matkou přes Jičín a on si nevšiml objížděky. Dále uvedl, že k výkonu povolání malíře by ho někdo musel vozit, v mapách se nevyzná. Nezvládne si vyndat jídlo z lednice ani ho ohřát. Potřebuje každodenní asistenci při stravování, jinak by mohl i několik dní hladovět. Do domácích věcí se nepřevlékne, maximálně na pokyn matky, většinou si jen sundá kalhoty a chodí po bytě ve slipech a tričku, někdy tak i spí. Hřebík zatluče, ale tak nakřivo, že se to nedá použít. Dále namítal, že posudek uvádí zavádějící tvrzení, že žalobce je úspěšný ve škole, on přitom v učebním oboru musel opakovat ročník. Uvedl, že se nedomnívá, že hodnocení základních životních potřeb nebylo provedeno řádně a objektivně ve vztahu k reálným situacím života.

10. Žalobce namítal, že žalovaný se nedostatečně vypořádal se všemi lékařskými zprávami a posudky, které v průběhu času komplexně popisují skutečný zdravotní stav žalobce a je z nich zřejmé, že žalobce základní životní potřeby rozhodně nezvládá. Namítal, že přezkoumání nároku na příspěvek na péči bylo provedeno chybně. Zdůraznil, že v jeho případě oproti době, kdy byly vyhotoveny posudky ze dne 13. 1. 2017 a 2. 12. 2019 nedošlo ke zlepšení zdravotního stavu.
11. Žalobce dále namítal, že byl zkrácen na svých právech porušením zásady zákazu *reformationis in peius*, neboť v odvolacím řízení bylo rozhodnuto v jeho neprospěch a nepředvídatelným způsobem. Žalovaný se k této otázce navíc v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil. Podle názoru žalobce bylo tedy nesprávně vydáno napadené rozhodnutí, proti kterému již navíc není odvolání možné.
12. Žalobce se dále podrobněji vyjádřil k faktickému zvládání posuzovaných základních životních potřeb. Žalobce nesouhlasil s tím, že je schopen se sám o sebe postarat na několikadenních akcích mimo domov, jako je tábor či soustředění. Matka se jej snaží začleňovat do běžného života, tudíž mu dopravává i tyto aktivity, kam ovšem jezdí se žalobcem, aby mu mohla zajistit každodenní asistenci. Pokud někde žalobce byl bez přítomnosti své matky, byl tam závislý na pomoci další osoby, navíc dosud nebyl nikde, kde nebyla zajištěna každodenní péče a dohled. Žalobce připomněl, že je omezen ve svéprávnosti mj. právě proto, že není orientován místem, časem ani situací. Nespojí si časový údaj s činností, dokáže se pohybovat jen po známých trasách a po opakovaném nácviku. Je schopen se ztratit, v cizím prostředí zmatkuje, je lehce zneužitelný, nemůže fungovat bez dozoru. Není schopen disponovat s finanční hotovostí. Nezvládá komunikaci, psaný text je Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

třeba mu ve zjednodušené formě přetlumočit. Zdůraznil, že měl v jednom ročníku základní školy vyznamenání, ale nikoli díky zvládnutí studijní látky, nýbrž aby zažil úspěch. Po celou dobu základní školní docházky měl přiděleného asistenta pedagoga. Žalobce dále uvedl, že nemá potřebu jíst, umí se stravovat pouze lžící a vyžaduje nakrájení stravy. Nezvládá se sám najíst ve školní jídelně, nezvládá si vybrat a odhlásit jídlo. Potřebuje dohled i nad oblékáním, neboť nerozezná rub a líc, neobléká se ve správném pořadí a nedokáže vyhodnotit vhodnost oblečení ve vztahu k aktuálnímu počasí. Ačkoli si umí obléct jednoduché oblečení a pantofle, není tím zajištěno celoroční oblékání. Žalobce dále uvedl, že nezvládá tělesnou hygienu, neumyje se sám po celé ploše těla, neumyje si vlasy, oholí se jen zčásti, navíc musí být na nutnost hygieny upozorňován. Žalobce se rovněž neumí sám postarat o domácnost, nechápe hodnotu peněz, neumí si nakoupit základní potřebné věci. Hraje sice futsal na vysoké úrovni, ale jeho účast ve hře je vázána na nezbytnou účast matky, která mu kromě samotné hry musí se vším pomoci, jinak by byl zmatený a pro hru nepoužitelný. Matka zajišťuje jeho účast na tréningu, soustředěních a zápasech a komunikuje s trenérem. Žalobce cestuje na tréninky a do školy, ale i na to se domlouvá s kamarády. Naučené trasy zvládá, ale není si jistý a vyžaduje odvoz nebo doprovod. Vlakem jel sám jen dvakrát, ale bál se a zmatkoval a od té doby odmítá vlakem jezdit sám. Meziměstskými autobusy nejezdí vůbec. K potřebě mobility blíže uvedl, že umí chodit bez opory, nedokáže sám řídit auto a sám cestovat prostředky hromadné dopravy, nedokáže si vyhledat spojení, zakoupit jízdenku a nastoupit do dopravního prostředku a vystoupit z něj. K základní životní potřebě orientace uvedl, že bylo opakovaně shledáno, že není orientovaný, místem, časem ani situací. Je schopen se v omezené míře orientovat pouze na známých trasách, stává se mu, že se ztratí i na známé trase a pak není schopen popsat, kde se zrovna nachází. Není pravdou, že zvládal pobyt na dětském táboře nebo na sportovních soustředěních, vždy tam byla přítomna matka nebo jiná asistující osoba. K potřebě komunikace uvedl, že rozumí jen omezeně a je mu třeba sdělení tlumočit, trenéři futsalu vždy museli komunikovat napřímo s matkou, aby zajistila, že žalobce dorazí na trénink. K potřebě stravování uvedl, že motoricky neovládá vidličku a nůž, nepřipraví si jídlo, nenakoupí si, nemá potřebu jíst a vyžaduje každodenní dohled. K potřebě oblékání a obouvání uvedl, že není schopen vyhodnotit, co si má vzít na sebe, nechápe pořadí oblečení, nerozezná rub a líc. K potřebě tělesné hygieny uvedl, že k hygieně musí být veden, nemá potřebu si čistit zuby a mýt se, oholí se jen z části, nenamydlí se celý sám, neumí regulovat teplotu vody. K potřebě péče o zdraví uvedl, že nechápe potřebu brát léky, nerozezná jednotlivé léky mezi sebou, není schopen vyhodnotit a popsat svůj zdravotní stav. K životní potřebě osobních aktivit uvedl, že potřebuje dohled nad plánováním osobních aktivit, sport zvládá jen díky pomoci matky. Neumí si uspořádat denní program, nezvládá společenský styk a je zvýšeně ovlivnitelný. K potřebě péče o domácnost uvedl, že nezvládá nákup, přípravu stravy, péči o domácnost a umývání nádobí. Dále uvedl, že potřebu výkonu fyziologické potřeby zvládá. Z toho žalobce vyvodil, že nezvládá celkem 9 základních životních potřeb a měl by být hodnocen jako osoba závislá na péči jiné fyzické osoby ve IV. stupni závislosti. Uvedl, že pokud bude zjištěno, že žalobce nezvládá 7-8 základních životních potřeb, má být uznán závislým ve stupni III, ale rozhodně ne ve stupni I nebo II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný vyjádřil své přesvědčení, že postupoval v odvolacím řízení v souladu s platnými právními předpisy. Dále citoval § 90 odst. 3 správního řádu a uvedl, že správní orgán prvního stupně použil jako podklad pro své rozhodnutí posudkový závěr posudkového lékaře Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Okresní správa sociálního zabezpečení Ústí nad Labem (ze dne 24. 11. 2022), při jehož vypracování nedošlo ke správné aplikaci platných posudkových kritérií. Žalovaný proto zastával názor, že mohl prvostupňové rozhodnutí změnit v neprospěch žalobce, neboť bylo vydáno v rozporu s platnými právními předpisy. Tento postup je v souladu se Závěrem č. 66 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra k zákonu č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), kdy rozhodnutí o příspěvku na péči dle § 7 zákona o sociálních službách je závislé na vydání posudku. Žalovaný pokračoval, že pokud se posudek vydaný v odvolacím řízení liší od posudku vydaného v prvostupňovém řízení, lze vydat rozhodnutí o odvolání v neprospěch odvolatele. Z povahy věci totiž vyplývá, že rozhodnutí o příspěvku na péči závisí vždy na aktuálním stavu. Žalovaný dále zdůraznil, že zdravotní stav žalobce byl posuzován posudkovou komisí v Brně, která zasedala v odborném složení za přítomnosti posudkového lékaře i odborníka z oboru psychiatrie. Posudková komise v Brně měla k dispozici odborné lékařské zprávy, které důkladně prostudovala, a na které ve svém posudku odkázala.

14. Žalovaný uvedl, že podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (ze dne 20. 6. 2024, č. j. 42 Ad 10/2023-55) posudková komise nepochybila při hodnocení zvládání základních životních potřeb mobility, komunikace, stravování a tělesné hygieny, a že základní životní potřeby péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost byly uznány jako nezvládnuté. Naopak za nepřesvědčivé krajský soud označil závěry posudkové komise stran hodnocení zvládání základních životních potřeb orientace a oblékání a obouvání a považoval za vhodné, aby byl žalobce posudkovou komisí osobně vyšetřen. Posudková komise se v rámci doplňujícího posudku znovu zabývala základními potřebami orientace, oblékání a obouvání, osobně vyšetřila žalobce a setrvala na svých závěrech.
15. Žalovaný dále s odkazem na svou Instrukci č. 15/2016 uvedl, že základním principem při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby je hodnocení funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na tuto schopnost. Přitom se nepřihlíží k pomoci při zvládání základních životních potřeb, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Žalovaný pokračoval, že aktivity jednotlivých základních životních potřeb jsou považovány za nezvládnuté pouze v případě, že osoba uvedenou aktivitu zcela nezvládá anebo je zvládání aktivity narušené těžkým způsobem. Nezvladatelné aktivity musí rovněž naplňovat kritéria dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, přičemž krátkodobější zhoršení zdravotního stavu sice může vést k přechodnému nezvládnutí určité aktivity, ale podle právních předpisů základní životní potřebu nelze označit za nezvládnutou. Žalovaný rovněž zdůraznil, že posudkovým kritériem pro závislost na péči jiné fyzické osoby není nezvládání aktivit vykonávaných výjimečně či sporadicky. Žalovaný pokračoval, že základní životní potřeby je nutné hodnotit v prostředí, kde se posuzovaná osoba obvykle pohybuje, přičemž toto prostředí, tj. vybavení domácnosti a facilitátory má být přizpůsobeno zdravotnímu stavu. Žalovaný rovněž připomněl, že posouzení zdravotního postižení z hlediska splnění podmínek nároku na příspěvek na péči je otázkou čistě medicínskou, k níž správní orgán nemá potřebné znalosti, a proto se vždy obrací na posudkové komise. Žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí nepovažuje za nezákonné či nepřezkoumatelné, a uzavřel, že opatřené podklady byly v napadeném rozhodnutí náležitě vyhodnoceny, výrok zdůvodněn a posudek posudkové komise v Brně ze dne 16. 2. 2023 vč. jeho doplnění ze dne 22. 10. 2024 již splňoval požadavky úplného, objektivního a přesvědčivého podkladu pro rozhodnutí. Žalovaný proto navrhnul soudu zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Posouzení věci soudem

16. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Smyslem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobce splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.
18. Podle § 8 odst. 2 uvedeného zákona osoba (starší 18 let), která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).

19. V § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, (dále jen „vyhláška“) je uvedeno, že za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
20. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví vyhláška. Dle § 2 odst. 1 vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a vyhlášky, pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
21. V příloze č. 1 vyhlášky jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.
22. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, otevírat a zavírat dveře, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.
23. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí a v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.
24. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.

25. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, stravu rozdělit na menší kousky a naservírovat ji, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
26. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
27. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
28. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
29. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.
30. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, plánovat a uspořádat osobní aktivity, styku se společenským prostředím, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.
31. Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o domácnost**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si jednoduché teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, nakládat s prádlem, mýt nádobí, obsluhovat topení a udržovat pořádek.
32. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že tehdy nezletilý žalobce byl poživatelem příspěvku na péči nejprve ve stupni I, posléze rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2017, č. j. MPSV-2017/22245-916, byl žalobci zvýšen příspěvek na péči z částky 3 000 Kč na 6 000 Kč měsíčně od 1. 1. 2016, neboť se podle posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze ze dne 23. 9. 2016 a doplňující posudku téže posudkové komise ze dne 13. 1. 2017 se považoval za osobu do 18 let věku závislou na péči jiné fyzické osoby ve stupni II – středně těžká závislost s tím, že samostatně nezvládá základní životní potřeby orientace, oblékání a obouvání, péče o zdraví a osobní aktivity. Následně byl žalobci zvýšen příspěvek na péči na částku 6 600 Kč měsíčně počínaje od července 2019, neboť dle posudku ze dne 2. 9. 2019 žalobce samostatně nezvládal základní životní potřeby orientace, oblékání a obouvání, tělesná hygiena a péče o zdraví.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

33. Na základě oznámení ze dne 27. 7. 2022, č. j. 131252/2022/UUA, správní orgán prvního stupně žalobci snížil příspěvek na péči z částky 6 600 Kč měsíčně na částku 4 400 Kč měsíčně s odůvodněním, že žalobce dosáhl věku 18 let. Zároveň správní orgán prvního stupně zahájil z moci úřední správní řízení za účelem nového stanovení stupně závislosti podle § 8 zákona o sociálních službách a tomu odpovídající výše příspěvku. Dne 31. 8. 2022 se v místě bydliště žalobce uskutečnilo sociální šetření. V rámci tohoto sociálního šetření bylo zjištěno k jednotlivým základním životním potřebám, že žalobce léky nerozezná a připravuje si je každý den pod dohledem matky, během dne je s kontrolou matky užívá sám. Na lékařská vyšetření vozí žalobce matka osobním automobilem a doprovází jej. K základní životní potřebě mobilita ze sociálního šetření vyplývá, že žalobce používá klasické lůžko, sedí a stojí sám, chodí bez kompenzačních pomůcek, v terénu může jít ven sám pouze ve známém prostředí a bez překážky na cestě, jinak by zpanikařil. Chůzi po schodech žalobce zvládá, ale má špatnou jemnou motoriku. K základní životní potřebě orientace bylo zjištěno, že žalobce osoby pozná, neumí ručičkové hodiny, přečte digitální hodiny, ale nespojí si čas s aktivitou. Orientovaný je pouze v místě bydliště a v bytě, nikoli v neznámé lokalitě. Žalobce je rovněž velmi důvěřivý, snadno manipulovatelný, neumí vyhodnotit závažnost situace a reagovat na změnu situace. K základní životní potřebě komunikace ze sociálního šetření vyplynulo, že žalobce při sociálním šetření komunikoval, odpovídal pouze v jednoduché formě na jednoduché otázky. Pokud žalobce otázku nepochopil, matka mu jí přeformulovala. Žalobce nerozumí textu, číst umí, ale nechápe smysl, význam mu vysvětluje matka. Rovněž není schopen vytvořit větu, nenapíše ani krátké sdělení, nicméně opis a podpis zvládne. Sluch a zrak má žalobce dobrý. K základní životní potřebě stravování bylo v sociálním šetření zjištěno, že žalobce nemá dietní omezení, není si schopen stravu připravit a naporcovat, rovněž nemá potřebu jíst a neumí obsluhovat domácí spotřebiče. Stravu žalobci připravuje a připomíná matka. Žalobce se nají sám, preferuje lžici a napije se sám. K oblékání a obouvání ze sociálního šetření vyplynulo, že při oblékání je nad žalobcem nutná kontrola a musí mít přesně připravené oblečení, nerozlišuje rub a líc oblečení ani vhodnost oblečení do různého počasí. Obuje se sám, ale neumí si zavázat tkaničky a knoflíky a zipy nezapne. Ranní hygienu musí žalobci připomenout a následně zkontrolovat matka, žalobce má rovněž problém s regulací vody. Sám si umyje celé tělo a je schopen se sám osušit. Mytí vlasů a zad mu zajišťuje matka, rovněž se oholí jen zčásti. Žalobce si fyziologickou potřebu uvědomuje, toaletu vyhledá, očistu zvládne, matka mu musí připomínat mytí rukou po použití toalety. Žalobce studoval učební obor truhlář – čalouník, žije s matkou. Je držitelem průkazu ZTP/P a pobírá příspěvek na mobilitu. Dále ze sociálního šetření vyplynulo, že žalobce nezvládne péči o prádlo, neumí obsluhovat domácí spotřebiče, není schopen jít na nákup, neboť se neorientuje. Rovněž není schopen sám uklidit a umýt nádobí.
34. Dne 24. 11. 2022 byl vypracován posudek o zdravotním stavu žalobce posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem MUDr. J. F., CSc. Posudkový lékař konstatoval, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je lehká mentální retardace (organická lehká porucha poznávání), sociálně emoční nezralost, vývojová dysfasie s lehkou artikulační neobratností, temporální epilepsie počínající záchvatem druhý den po kraniotraumatu v kojeneckém věku s fisurou lebky a otřesem mozku, tiková porucha. Posudkový lékař uvedl, že dle dokumentace má žalobce omezenou svéprávnost, opatrovníkem je matka, přičemž rozsudek ani znalecký posudek nebyl předložen. Posudkový lékař dále shrnul obsah sociálního šetření a předložených lékařských nálezů. Na základě uvedených zjištění dospěl k závěru, že v souladu se závěry sociálního šetření žalobce potřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

pomoc při celkem šesti základních životních potřebách, a to při orientaci, komunikaci, oblékání a obouvání, tělesné hygieně, péči o zdraví a péči o domácnost. Posudkový lékař uzavřel, že žalobce je osobou starší 18 let věku, který se podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II – středně těžká závislost.

35. Následně na základě posudku posudkového lékaře bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o poskytování příspěvku na péči v původní výši 4 400 Kč měsíčně od srpna 2022. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím své matky a zároveň pečující osoby odvolání ze dne 23. 12. 2022, v němž namítal, že kromě uznaných základních životních potřeb rovněž samostatně nezvládá základní životní potřeby stravování a osobní aktivity. Ke stravování uvedl, že ačkoli mu motorické schopnosti nebrání v najedení se, neumí si sám jídlo připravit a nenapadne ho, že se má při pocitu hladu najíst. K základní životní potřebě osobní aktivity žalobce uvedl, že jeho docházku na trénink musí kontrolovat matka, která je v kontaktu s trenérem. Z vlastní iniciativy by žalobce nenapadlo na tréninky dojíždět.
36. V rámci odvolacího řízení žalovaný požádal o posudek v souladu s ustanovením § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, posudkovou komisi v Brně. Posudková komise v Brně jednala dne 16. 2. 2023 v nepřítomnosti žalobce či jeho opatrovnice. Žalobce k jednání komise nebyl pozván. Posudková komise v Brně jednala ve složení MUDr. J. L. jako předseda, MUDr. H. P. – psychiatricka, Mgr. N. V. jako tajemnice a dospěla k závěru, že žalobce je osobou starší 18 let věku závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I – lehká závislost, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen zvládat tři základní životní potřeby, a to péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Posudková komise v Brně připustila, že žalobcův dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav má vliv na zvládání některých základních životních potřeb. S odkazem na zprávu praktické lékařky ze dne 6. 5. 2022 posudková komise popsala, že žalobce má vadné držení těla, volnou skoliózu, stoj samostatný, chůzi samostatnou a má potíže s jemnou motorikou. Dále popsala narušené chování – agresivitu vůči okolí, narušenou komunikaci, narušené pochopení textu, poruchu orientace místem a časem, osobou orientován, zrak a sluch normální. Na základní škole se dobře učil, dle psychiatrického nálezu ze dne 11. 9. 2019 měl dokonce vyznamenání, byl na táboře se sestřenkami, pak soustředění, nyní hraje futsal. Je v učebním oboru truhlář – čalouník, 1. rok opakoval, po ukončení by rád ještě šel na malíře, hraje futsal úspěšně. Posudková komise dále shrnula obsah doložených lékařských zpráv a jednotlivě se vyjádřila ke každé základní životní potřebě. Základní životní potřebu péče o zdraví považovala posudková komise v Brně v souladu s prvostupňovým hodnocením za nezvládnutou, neboť žalobce nerozezná léky, které mu matka každý den připravuje a kontroluje jejich užití. Základní životní potřebu osobní aktivity uznala posudková komise v Brně oproti prvostupňovému posouzení za nezvládnutou proto, že ačkoli má žalobce kamarády, dívku, aktivně hraje sport, podle psychiatrického nálezu je nadměrně důvěřivý k cizím osobám, půjčuje jim peníze a psycholog doporučil částečné omezení způsobilosti k právním úkonům. Žalobce podle názoru posudkové komise v Brně nezvládá vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí a vyřizovat si své záležitosti, např. doprovod k lékaři, na úřad. Potřebuje též dohled nad plánováním a uspořádáním osobních aktivit, při styku se společenským prostředím, při stanovení a dodržování denního programu. V souladu s prvostupňovým hodnocením žalobce podle názoru posudkové komise v Brně dále samostatně nezvládá péči

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

o domácnost, neboť není schopen nákupu v supermarketu, není schopen si kvalitním způsobem zajistit a připravit stravu, vykonávat patřičným způsobem běžné domácí práce a podle sociálního šetření nezvládá umýt nádobí. Podle názoru posudkové komise se dá předpokládat, že žalobce v budoucnu péči o domácnost zvládne.

37. Matka žalobce následně žalovanému zaslala vyjádření ze dne 24. 2. 2023 k posudku posudkové komise v Brně, v němž s tímto posudkem nesouhlasila a považovala jej za nepředvídatelný a žalobce poškozující, neboť se v období mezi vypracování posudku posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem a posudku posudkové komise v Brně žalobcův zdravotní stav nezlepšil. Matka žalobce dále rozporovala závěry posudku posudkové komise v Brně argumentací totožnou s tou žalobní. Matka žalobce navrhla zpracování dalšího posudku, případně znaleckého posudku s ohledem na podstatné rozdíly mezi posudkem posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem a posudkové komise v Brně.
38. Na základě výše uvedeného závěru posudkové komise v Brně ze dne 16. 2. 2023 žalovaný dne 1. 3. 2023 rozhodnutí, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že se žalobci snižuje příspěvek na péči z částky 4 400 Kč měsíčně na 880 Kč měsíčně od ledna 2023. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 6. 2024, č. j. 42 Ad 10/2023-55.
39. Vázán závěry krajského soudu si žalovaný v dalším řízení vyžádal doplnění posudku posudkové komise ze dne 16. 2. 2023. Posudková komise dne 22. 10. 2024 k posouzení zdravotního stavu žalobce vypracovala doplňující posudek. Posudková komise zasedala ve složení z předsedy komise MUDr. J. L., lékaře se specializací v oboru psychiatrie MUDr. I. P. a tajemnice T. N. Posudková komise vycházela ze správního spisu žalovaného vč. rozhodnutí, odvolání a sociálního šetření, ze spisu Institutu posuzování zdravotního stavu, dokumentace praktického lékaře a z vlastního vyšetření žalobce a z lékařské zprávy MUDr. F. ze dne ze dne 13. 9. 2024, kterou žalobce předložil při jednání posudkové komise. Posudková komise zopakovala diagnostický souhrn, popsala průběh jednání posudkové komise vč. vlastního vyšetření žalobce a shrnula obsah podkladové dokumentace.
40. Žalobce při jednání posudkové komise uvedl, že nedokáže sám jezdit na tréninky, do školy chodí se spolužáky a na tréninky se spoluhráči. Spoluhráči mu napíší, kde je sraz a on tam na ně počká, mají už domluvená místa, kam treťí. Když kamarádi nemohou, odváží jej matka. V okolí bydliště v Ústí si je jistý, ale na místo, které nezná, si netroufne dojít. Hraje futsal na pozici brankáře, má partnerku, potkávají se spolu u její školy a chodí spolu na procházky. Na jednání posudkové komise do Brna jeli s matkou okolo Hradce (Králové), cesta trvala přes 5 hodin. Na základní škole měl na druhém stupni asistenta, který mu pomáhal v nejtěžších předmětech, připravoval se s ním na písemky a vysvětloval nepochopenou látku. Hodně se připravoval doma. Na učilišti to bylo stejné, ale bylo toho moc a on se nechtěl připravovat, udělal opravné zkoušky a přešel z oboru truhlář na obor malíř. Baví ho to víc, v budoucnu by rád byl malíř, ale bude potřebovat doprovod. Mobil užívá, ovládá aplikaci mapy, ale do oblasti, kterou nezná se neodvážá jít ani s mapou, má strach z lidí a bojí se zeptat na cestu. Léky na epilepsii, které užívá, hodnotí jako prospěšné, záchvaty měl naposledy 3 měsíce za sebou, protože si zapomněl vzít léky. Matka žalobce doplnila, že žalobce na konci měsíce zapomínal brát léky, měl záchvat v červnu, červenci a srpnu, proto pořídila pořadač na léky. Dále žalobce uvedl, že bývá agresivní a někoho napadne, také na to užívá léky. Matka žalobce k tomu doplnila, že ji žalobce fyzicky

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

napadl a někdy mívá stavy: „vypadni, nech mě být“. Žalobce dále uvedl, že řidičský průkaz nemá, alkohol nepije, nedokáže si připravit, ohřát, ani vyndat z lednice jídlo a zapomíná, že by měl pravidelně jíst. Maminka mu připravuje jídlo na talíř a připomíná, aby ho snědl, porcuje mu maso. S matkou navštěvuje nutriční poradkyni. Dříve si dokázal udělat nějaké jídlo, ale na těžší jídla si netroufne. Např. zvládne dát pizzu do trouby a upéct ji, udělat si čínskou polévku. Nemá rád maso a houby. Nedávno si udělal pizzu, zjistil, že jsou na ní žampiony a dal je na stranu. Dokáže si obléct tričko, občas se mu stane, že si jej oblékne naruby, když si toho všimne, tak si ho otočí. Tepláky si zvládne obléct. Když jde do školy, tak se ráno obléká sám, maximálně mu maminka doporučí čisté oblečení, nebo že je zima, aby se oblékl tepleji. Odpoledne se převléká do domácích věcí. Na praxi si bere dvě trička, aby měl jedno na praxi, po praxi se převlékne do trička do školy, nebo na cestu domu. Má problém s tkaničkami, zkouší to sám, ale není to ono a pomáhá mu matka. Na praxi se učili zatloukat hřebíky. Má opatrovníka, stávalo se mu, že někomu půjčil peníze, nebo za někoho něco platil, nyní dostává kapesné, neumí hospodařit s penězi. Matka doplnila, že partnerka žalobce je spíše jen kamarádka.

41. Při jednání byl žalobce osobně vyšetřen psychiatrem MUDr. I. P. Dle tohoto vyšetření byl žalobce lucidní, plně orientovaný vlastní osobou. Lékař uvedl, že orientace žalobce vnějšími skutečnostmi je uspokojivá, vzhledem k jeho mentálním kompetencím lze plně předpokládat, že je schopen se orientovat v místech, která zná. Při hovorech spolupracuje, je komunikativní, verbalizaci má na jednodušší úrovni. Neprojevují se známky neklidu nebo agrese. Mentální schopnosti žalobce se jeví být omezené, orientačně v pásmu lehké mentální retardace. Celkově lze zhodnotit, že orientace vnějšími skutečnostmi i vlastní osobou je na dostatečné úrovni, mentální schopnosti mu rovněž umožňují adekvátní využití v takových činnostech, jako je obouvání, oblékání, stravování atd.
42. K potřebě orientace posudková komise rozsáhle citovala z podkladové dokumentace žalobce a zhodnotila, že u žalobce je dle psychiatrického nálezu ze dne 2. 11. 2022 dána kombinace více duševních poruch, v důsledku které je žalobce nejistý v orientaci v čase, dle záznamu ze sociálního šetření však žalobce je správně orientovaný osobou a místem, které zná, čas určuje podle digitálních hodin (ručičkové neumí). Dle posudkové komise má žalobce přiměřené duševní kompetence, aby se zvládl orientovat v obvyklém prostředí i obvyklých situacích a přiměřeně reagovat. Má potíže v neznámém terénu, ale zvládal pobyt na dětském táboře i sportovních soustředěních. Občasná dezorientace v čase není posudkově rozhodná. Žalobce má partnerku a je úspěšný sportovec, lze tedy usuzovat, že orientaci zvládá. Pobyt na táborech svědčí o důvěře pečující osoby, že žalobce má natolik kvalitní orientaci, že se neztratí.
43. K potřebě oblékání a obouvání posudková komise uvedla, že u žalobce není žádné fyzické ani mentální postižení (má jen lehkou mentální retardaci), pro které by tuto potřebu nezvládal. Posudková komise neshledala medicínský důvod, pro který by nebyl schopen si obléct a svléct jednoduché oblečení a obout si a zout si přiměřenou obuv zcela samostatně. Údaje uvedené v sociálním šetření, že tuto potřebu prakticky vůbec nezvládá, jsou v rozporu se skutečností, že pobýval na dětském táboře, kde jej jistě nikdo neoblékal, nesvlékal, neobouval a nezouval. Nyní se učí řemeslu a provozuje sport na vysoké úrovni, tyto činnosti by nemohl při nezvládání této základní životní potřeby vykonávat. Není zmíněno, že by nezvládal manipulaci s oblečením při výkonu fyziologické potřeby. Údaj o tom, že nerozezná rub a líc je nevěrohodný. Závěry ze sociálního šetření se mohou do jisté míry zakládat na subjektivních pocitech žalobce a jeho pečující osoby, zatímco posudkoví lékaři Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

vycházejí výhradně z objektivně zjištěného zdravotního stavu ve spojení s konkrétní náplní jednotlivých zkoumaných úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Je tak zřejmé, že závěry ze sociálního šetření a lékařských posudků se mohou do určité míry lišit.

44. Dále posudková komise uvedla, že lehká mentální retardace se se projevuje u mladých lidí s IQ mezi 50 a 61, tento stav vede k obtížím ve výuce, ale mnoho dospělých je schopno práce a udržuje sociální vztahy. Těžší stupně lze rozpoznat poměrně brzy, často jsou spojeny s nějakým těžším organickým postižením mozku, lehčí formy se mohou projevit až ve školním věku. Žalobce trpí skutečně lehkou mentální retardací, tomu odpovídá také jeho hodnocení ve škole, vztah s dívkou a úspěchy ve sportu. Posudková komise uvedla, že má za to, že zhodnocení základních životních potřeb provedla řádně, objektivně a s přihlédnutím k reálným situacím života žalobce. Na závěr posudková komise uvedla, že setrvává na svém hodnocení tak, jak jej přednesla v posudku ze dne 16. 2. 2023.
45. Na základě posudku posudkové komise ze dne 16. 2. 2023 a jeho doplnění ze dne 22. 10. 2024 žalovaný ve věci rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
46. Soud se zabýval námitkou žalobce, že samostatně nezvládá celkem devět (*in eventu* sedm až osm) základních životních potřeb, tedy kromě uznaných i základní životní potřeby mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání a tělesná hygiena. Žalobce považoval všechny posudky vypracované ve správním řízení za nepřesvědčivé s tím, že není schopen se sám o sebe postarat a nedošlo k žádnému zlepšení jeho zdravotního stavu.
47. Soud na tomto místě konstatuje, že pokud jde o správnost zjištěného zdravotního stavu žalobce, jedná se o odbornou medicínskou otázku, kterou nemůže soud a v zásadě ani správní orgán sám posoudit pro nedostatek odpovídající odborné kvalifikace, a proto se musí spoléhat na posudky předkládané k tomu kvalifikovanými odborníky – tj. posudkovými lékaři. Z tohoto důvodu tedy posuzuje zdravotní stav žadatelů v řízení, jehož výsledek na takovém posouzení závisí, v prvním stupni posudkový lékař a v odvolacím řízení posudková komise žalovaného. Jedná se o specifickou formu správní činnosti, jejímž hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. V rozsudku ze dne 1. 2. 2022, č. j. 1 Ads 482/2020-33, Nejvyšší správní soud uvedl, že správní řízení ve věci příspěvku na péči se vyznačuje tím, že rozhodující důkaz představuje odborný posudek o zdravotním stavu a závislosti žadatele na pomoci jiné osoby.
48. Posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v prvním stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách (tj. ze zdravotní dokumentace, sociálního šetření, případně z výsledků funkčních vyšetření či z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře), přičemž na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti (srov. viz rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53). K tomu je možno dále odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 4 Ads 184/2021-30, v němž bylo konstatováno, že „v posudku takové odborné lékařské komise se přitom hodnotí nejenom celkový zdravotní stav účastníka řízení, nýbrž se v něm zaujímají i posudkové závěry ohledně splnění v zákoně stanovených kritérií pro přiznání dávky či průkazu osoby zdravotně postižené. Tento posudek je tedy ve správním a následně v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je soud při nedostatku odborné erudice odkázán, a proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Posudek lze však považovat za úplný a přesvědčivý jen v případech, že se v Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným žalobcem a tyto své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost přitom nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48; ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003-61, č. 511/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004-58)“. V kontextu naplnění výše zmíněných požadavků lze dále poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Ads 331/2018-37, ze kterého plyne, že „aby byl posudek jednoznačný, úplný a přesvědčivý, je třeba, aby se vypořádal se všemi relevantními podklady a přezkoumatelnou úvahou z nich vyvodil závěry podstatné pro posouzení zdravotního stavu osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Ads 156/2014-28)“.

49. Splnění požadavku úplnosti a přesvědčivosti posudku musí vyhodnotit jak správní orgán před vydáním rozhodnutí, tak krajský soud při přezkumu takového rozhodnutí. Výsledný posudek (vč. případných doplnění) tedy sice podléhá hodnocení a jeho správnost není nikterak presumována, ale je přezkoumatelný pouze omezeně, neboť soud nedisponuje potřebnými odbornými znalostmi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Ads 331/2018-37). Nenaplnění výše uvedených požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Na danou judikaturu navazuje i další judikatura Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, judikoval: „V řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.“
50. V návaznosti na shora uvedené skutečnosti soud považuje za nutné zdůraznit, že za zvládnuté se považují i takové základní životní potřeby, které jsou osobou zvládnuty v přijatelném standardu za pomoci různých kompenzačních pomůcek (francouzské hole, brýle, naslouchadla) či zvýšeném dohledu dospělé osoby nad nezletilým dítětem (příprava oblečení, naservírování jídla, připomínání mytí rukou). Tento přijatelný standard však neznamena to samé jako zvládání základních životních potřeb zcela zdravým a ničím neomezeným jedincem, snižená kvalita výkonu některých základních životních potřeb tak nemůže založit nárok na příspěvek na péči.
51. Soud tedy k námitkám upozorňuje, že není oprávněn hodnotit zvládání základních životních potřeb žalobcem, nýbrž pouze to, zda je posudek posudkové komise v Brně ze dne 16. 2. 2023 ve znění jeho doplnění ze dne 22. 10. 2024 přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti. Soud nemá ve věci pochyb o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit zdravotní stav žalobce podle právní úpravy příspěvku na péči. Z posudku je zřejmé, že se opíral o výsledky sociálního šetření ze dne 31. 8. 2022 a lékařské nálezy odborných lékařů vč. těch, které žalobce předložil v průběhu odvolacího řízení (tedy též znaleckého posudku MUDr. D., ačkoli jej výslovně necitovala) a na které žalobce odkazoval v (druhé) podané žalobě. Soud nepřehlédl, že posudková komise v Brně opakovaně chybně označuje MUDr. F. jako MUDr. F., tato písařská chyba nicméně není na újmu srozumitelnosti přijatých posudkových závěrů.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

52. V hodnocení základní životní potřeby mobilita posudková komise v Brně souhlasila se závěry posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem s tím, že žalobce tuto základní životní potřebu zvládá, neboť zvládá stoj i chůzi bez kompenzačních pomůcek, cestu do školy i na trénink, chodí na futsal, chytá v bráně. Má zachovaný správný stereotyp chůze, zvládá chůzi po schodech. Má narušenou jemnou motoriku horních končetin. Podle názoru posudkové komise starost matky o bezpečnost docházení do školy a na tréninky není posudkovým kritériem pro přiznání nezvládání této základní životní potřeby. Soud toto hodnocení považuje za dostatečné a ztotožňuje se s ním. Posudková komise v Brně se správně vyjádřila k jednotlivým aktivitám této základní životní potřeby a její závěr je v souladu se závěry sociálního šetření a argumentací žalobce, který sám v podané žalobě připustil, že umí chodit sám bez opory. Žalobce svůj závěr o nezvládání mobility opíral o skutečnost, že nedokáže sám řídit automobil ani jezdit hromadnou dopravou. K tomu soud upozorňuje, že podle čl. 6 odst. 1 Metodického pokynu ředitele odboru posudkové služby pro posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí – Posuzování stupně závislosti pro účely příspěvku na péči ze dne 27. 10. 2014, č. j. 2014/9245-721, (dále jen „metodický pokyn“) se při hodnocení zvládání základní životní potřeby mobilita posuzuje funkční dopad postižení pohybového aparátu, tj. postižení kostí, svalů a nervů a vliv tohoto postižení na schopnost samostatně se pohybovat ve smyslu shora uvedené definice. Z metodického pokynu rovněž vyplývá, že se zvládání základní životní potřeby mobilita neposuzuje ve vztahu k postižení smyslu a mentálního či duševního postižení, které jsou zahrnuty a hodnoceny v základní životní potřebě orientace. Argument žalobce, že se nezvládá přepravovat dopravními prostředky, je tedy ve vztahu ke zvládání základní životní potřeby mobilita nerozhodný. Tvrzení žalobce, že nezvládne nastoupit do prostředků hromadné dopravy a vystoupit z nich, soud považuje za ryze účelové, neboť jednak posudková komise přesvědčivě popsala, že žalobce nemá žádné funkční postižení obou dolních končetin a motorických funkcí, jednak je toto tvrzení v rozpor s tvrzením žalobce při jednání posudkové komise, že do školy sám dojíždí autobusem a jednak je velice nepravděpodobné, aby žalobce, který hraje futsal na vrcholové úrovni nezvládl nástup a výstup z bariérového dopravního prostředku. Posudková komise v Brně tedy podle názoru soudu nepochybila, když u žalobce hodnotila základní životní potřebu mobilita jako zvládnutou, neboť z ničeho nevyplývá, že žalobce trpí postižením pohybového aparátu, které je hodnoceno v rámci této základní životní potřeby, ostatně to ani sám netvrdil.
53. Ve vztahu k základní životní potřebě komunikace se posudková komise neztotožnila s prvostupňovým hodnocením této základní životní potřeby, neboť dospěla k závěru, že žalobce je schopen porozumět a dorozumět se, a to i mluvenou řečí. I zhoršená výslovnost umožňuje dostatečnou slovní komunikaci, neboť bez ní by nebyl schopen studovat učební obor ani trénovat kolektivní sport. Posudková komise vlastním vyšetřením žalobce zjistila, že jeho verbální komunikace je přiměřená. Dále posudková komise zhodnotila, že žalobce výborně zvládá psaní, potíže má s porozuměním psaného textu, přesto měl na základní škole vyznamenání. V učení mu dělá potíže dle psychiatrického nálezu hlavně praxe. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Soud nepřehlédl, že již podle záznamu ze sociálního šetření ze dne 8. 1. 2014 žalobce verbální komunikaci zvládal, stejně jako čtení a psaní, měl potíže s pochopením textu. Podle logopedického vyšetření ze dne 20. 5. 2019 byl žalobce schopen dialogu, odpovědi korespondovaly s aktivitou zvoleného tématu, měl jednodušší vyjadřovací schopnosti a artikulační neobratnost. Ze správního spisu navíc jednoznačně vyplývá, že až do posudku posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 24. 11. 2022 nebyla základní životní potřeba komunikace žalobci nikdy uznána za Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

nezvládnutou. Soud neshledal, že by žalobce trpěl progredujícími zdravotními obtížemi, které by způsobovaly zhoršování jeho zdravotního stavu ve vztahu ke zvládání základních životních potřeb. Soud se ztotožňuje s argumentem posudkové komise, že žalobce je evidentně schopen se kontinuálně vzdělávat a z ničeho nevyplývá, že by měl obtíže s gramotností. Skutečnost, že žalobce nerozumí složitému psanému textu (např. odborný článek, rozhodnutí orgánu veřejné moci apod.), a je nutné mu text „přetlumočit“ do zjednodušené formy, neznamená, že potřebu nezvládá v přijatelném standardu. Z lékařských zpráv MUDr. F. i z vlastního vyšetření žalobce posudkovou komisí vyplývá, že žalobce je lucidní, přiměřeně orientovaný a na dotazy adekvátně odpovídá. Ze žalobcem odkazovaného znaleckého posudku MUDr. J. D. ze dne 10. 6. 2022 navíc vyplývá, že žalobce je schopen běžné verbální komunikace a dorozumět se s okolím na úrovni odpovídající jeho handicapu. Žalobce ostatně tento závěr v podané žalobě sám citoval. Podle čl. 6 odst. 3 metodického pokynu mohou k neschopnosti komunikace vést např. středně těžká, těžká a hluboká MR, středně těžká a těžká demence nebo jiná těžká psychická postižení s těžkými poruchami komunikace. U žalobce přitom byla deklarována „pouze“ lehká mentální retardace. Skutečnost, že žalobce zvládá komunikaci v mírně sníženém standardu a komunikuje adekvátně svému postižení ještě podle názoru soudu nezakládá nezvládnutí této základní životní potřeby. Žalobce rovněž podle názoru soudu dostatečně neobjasnil, z jakých konkrétních důvodů není schopen předávat v rámci školy či sportovní činnosti pečující osobě potřebné informace. Posudková komise v Brně tedy svůj závěr dostatečně objasnila. Důvěřivost žalobce vůči cizím osobám byla hodnocena v řízení o omezení svéprávnosti a sama o sobě nemá vliv na zvládání základní životní potřeby komunikace.

54. K základní životní potřebě stravování posudková komise v Brně shodně s prvoinstančním posouzením uvedla, že ji žalobce zvládá, neboť je schopen konzumace stravy bez cizí pomoci, navštěvuje školní jídelnu, preferuje lžici. Tekutiny je schopen přelít, napije se sám, nemá dietní omezení. Příprava a nákup stravy byly hodnoceny v rámci základní životní potřeby péče o domácnost, která byla uznána coby nezvládnutá. Soud považuje odůvodnění posudkové komise za dostatečné, byť si dokáže představit rozsáhlejší odůvodnění. Soud si je vědom tvrzení žalobce, že si nezvládá nakrájet stravu, přičemž závěr o nezvládnutí porcování stravy vyplývá i ze sociálního šetření. Soud nicméně argumentaci žalobce o nezvládnutí naporcování stravy považuje do jisté míry za účelovou, neboť žalobce na jedné straně tvrdí, že si nenakrájí maso, na straně druhé neuvedl, z jakých konkrétních důvodů porcování stravy nezvládá a v odvolání výslovně uvedl, že se umí sám najíst lžicí a nebrání mu v tom motorické schopnosti. Soudu tedy není zcela zřejmé, z jakých důvodů by žalobce nemající deklarované deficity na horních končetinách ani jiné pohybové deficity neměl zvládat porcování stravy. Soud rovněž nepřehlédl, že již v záznamu ze sociálního šetření ze dne 20. 7. 2012, které je součástí správního spisu, vyplývá, že se žalobce nají příborem, ale raději používá lžici. I tato skutečnost svědčí o účelovosti žalobní argumentace, neboť není zřejmé, proč by žalobce nyní neměl zvládat stravování příborem, když to zvládal již v osmi letech. Z lékařské zprávy MUDr. F. ze dne 2. 11. 2022 navíc vyplývá, že pokud si žalobce zapomene svačinu, koupí si v obchodě sladké pečivo. Tato skutečnost podle názoru soudu nekoresponduje s argumentací žalobce, že ho ani při pocitu hladu nenapadne vzít si jídlo, tedy že tuto potřebu nerozpozná. Dále soud považuje za účelové tvrzení žalobce o tom, že není schopen si vyndat jídlo z lednice a ohřát si jej, když před posudkovou komisí opakovaně uvedl, že zvládá přípravu jednoduchých pokrmů, např. si v troubě upekl pizzu. Je tedy velice nepravděpodobné, že by si žalobce zvládl vzít z mrazáku pizzu, sundat obal, vložit ji do trouby a následně vyndat z trouby a dát na talíř, a přitom nezvládal otevřít lednici a vyndat Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

z ní jiné jídlo a naservírovat si jej na talíř. Soud dále upozorňuje, že v žalobě namítaná příprava a nákup jídla jsou úkony hodnocené v rámci základní životní potřeby péče o domácnost, která byla žalobci uznána za nezvládnutou. Základní životní potřeba stravování navíc dosud nikdy nebyla žalobci uznána za nezvládnutou, jak vyplývá ze správního spisu. Na okraj soud poznamenává, že potřeba dohledu nad stravováním, která vyplývá, ze zpráv MUDr. F. sama o sobě nezakládá nezvládnutí základní životní potřeby. Doprovod k nutričnímu specialistovi a případný dohled matky nad dodržováním stanoveného léčebného režimu pak je hodnoceno v rámci základní životní potřeby péče o zdraví, nikoli stravování. Soud tedy shledal námitku žalobce stran hodnocení této základní životní potřeby nedůvodnou.

55. K namítané základní životní potřebě tělesná hygiena posudková komise vysvětlila, že u žalobce nebyla zjištěna zraková postižení, anatomická nebo funkční ztráta dominantní horní končetiny nebo podstatné omezení funkce obou horních končetin různé etiologie, anatomická či funkční ztráta jedné nebo obou dolních končetin nebo jejich podstatné funkční omezení, ani natolik závažná duševní postižení, která by objektivně bránila zvládat jednotlivé úkony tělesné hygieny. Posudková komise v Brně dále shrnula závěry sociálního šetření a uvedla, že neshledala medicínský důvod, pro který by žalobce nebyl schopen zvládat tuto základní životní potřebu. Soud považuje závěr posudkové komise za dostatečný. Z podkladové dokumentace skutečně nevyplývá konkrétní důvod, pro který by žalobce jednotlivé úkony základní životní potřeby tělesná hygiena nezvládal. Nelze navíc přehlédnout rozpor mezi závěry sociálního šetření, podle něhož si žalobce sám umyje celé tělo a je schopen se sám osušit a žalobní argumentací, podle níž se žalobce zvládá namydlat jen zčásti. Argumentaci žalobce tedy lze podle názoru soudu do jisté míry považovat za účelovou. Soud rovněž připomíná, že holení není každodenním nezbytným úkonem tělesné hygieny. Skutečnost, že se žalobce oholí, avšak nedokonale, nezakládá nezvládání potřeby v přijatelném standardu. Podle čl. 6 odst. 6 metodického pokynu k neschopnosti zvládat tělesnou hygienu může dojít např. při anatomické nebo funkční ztrátě dominantní horní končetiny nebo podstatného omezení funkce obou horních končetin různé etiologie, při anatomické či funkční ztrátě jedné nebo obou dolních končetin nebo jejich podstatném funkčním omezení. Dále k této neschopnosti může vést praktická a úplná nevidomost obou očí a různá těžká psychická postižení s těžce narušenými stereotypy v oblasti tělesné hygieny. Ani jedno z těchto postižení nebylo u žalobce deklarováno, sociální dezintegrace u žalobce dle popsaného způsobu jeho běžného života zcela zjevně nenastala, ostatně to žalobce ani netvrdil.

56. K základní životní potřebě oblékání a obouvání posudková komise v Brně v rozporu s prvoinstančním posouzením uvedla, že žalobce tuto základní životní potřebu zvládá, neboť u něj nebyla zjištěna anatomická nebo funkční ztráta obou horních končetin, anatomická ztráta podstatných částí obou horních končetin nebo anatomická či funkční ztráta dolních končetin, těžké funkční postižení páteře s celkovým ztuhnutím a omezením exkurzí hrudníku, praktická či úplná nevidomost obou očí či těžká duševní porucha se sociální desintegrací, která by znemožňovala schopnost oblékání a obouvání. Posudková komise v Brně neshledala medicínský důvod, pro který by žalobce nebyl schopen si obléct či svléct jednoduché oblečení a přiměřeně se obouvat. Posudková komise v Brně upozornila, že údaje uvedené v sociálním šetření, že žalobce tuto základní životní potřebu nezvládá, jsou v rozporu se tím, že pobýval na dětském táboře, provozuje sport, chodí do učení, přičemž tyto činnosti by při nezvládání této základní životní potřeby vykonávat nemohl. Rovněž

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

nebylo zmíněno, že by nezvládal manipulaci s oblečením při výkonu fyziologické potřeby. Ačkoli posudková komise v Brně reagovala na závěry sociálního šetření a svůj závěr opřela o vykonávání množství volnočasových aktivit žalobcem, nepovažuje soud posudkový závěr za dostatečně přesvědčivý. Soud připomíná, že předpokladem schopnosti zvládat oblékání a obouvání je mj. schopnost vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem. Podle čl. 6 odst. 5 metodického pokynu za neschopnost oblékání a obouvání lze pokládat stav, kdy osoba není schopna řádného výběru oblečení a obuvi přiměřené situaci nebo počasí. S ohledem na závěry sociálního šetření a na to, že žalobce trpí lehkou mentální retardací a dalšími psychickými poruchami, se měla posudková komise v Brně vypořádat s otázkou, zda je žalobce schopen vybrat si oblečení a obuv přiměřeně okolnostem. Argument volnočasovými aktivitami podle názoru soudu neobstojí, neboť ze zprávy MUDr. F. ze dne 2. 11. 2022 vyplývá, že se tréninků účastní matka žalobce a dle psychiatrického nálezu ze dne 11. 9. 2019 žalobce byl na táboře se sestřenkami. Žalobce tudíž není při volnočasových aktivitách při výběru vhodného oblečení odkázán sám na sebe. Nebylo rovněž v posudku uvedeno, proč došlo k odlišnému hodnocení této základní životní potřeby oproti posudkům ze dne 13. 1. 2017 a 2. 12. 2019. Žalovaný se neměl s posudkem spokojit a měl požadovat jeho doplnění i co do vysvětlení odlišného hodnocení zvládání základní životní potřeby oblékání a obouvání oproti závěrům posudku ze dne 13. 1. 2017 a 2. 12. 2019. Námitku ve vztahu k této základní životní potřebě tedy soud shledal důvodnou.

57. K základní životní potřebě orientace posudková komise v posudku a jeho doplnění uvedla, že nesouhlasí s prvostupňovým posouzením, neboť dle zdravotní dokumentace se u žalobce jedná o kombinaci více duševních poruch, v jejichž důsledku je u něj přítomna nejistota orientace v čase a v neznámém prostoru. Dle sociálního šetření je žalobce správně orientován osobou, známým místem, čas určuje podle digitálních hodin. Před posudkovou komisí žalobce uvedl, že na známá místa trefí, v okolí bydliště si je jistý, má přítelkyni, se kterou chodí na procházky, ovládá aplikaci mapy, ale netroufá si jít sám do neznámých míst ani s mapou, bojí se zeptat na cestu. Posudková komise zhodnotila, že žalobce má přiměřené duševní kompetence k orientaci v obvyklém prostředí i obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat. Má potíže s orientací v neznámém terénu, ale zvládal pobyt na dětském táboře i sportovních soustředěních, kde se pohyboval v kolektivu. Občasná dezorientace v čase není podle názoru posudkové komise v Brně posudkově rozhodná. Soud v předcházejícím řízení nepovažoval závěry posudku ze dne 16. 2. 2023 v části týkající se základní životní potřeby orientace za přesvědčivé, neboť dle jeho názoru nedospěla k vlastnímu přesvědčivému posouzení. V doplnění posudku posudková komise svůj závěr zopakovala, podrobněji jej vysvětlila a podepřela o konkrétní podklady. Posudková komise vysvětlila, že dle citované podkladové zdravotní dokumentace a závěru z vlastního vyšetření při jednání posudkové komise, žalobce má přiměřené duševní kompetence, aby se zvládl orientovat a přiměřeně reagovat v obvyklém prostředí a obvyklých situacích. Vysvětlila, na základě čeho dospěla k odlišnému závěru oproti tvrzením žalobce zaznamenaným v záznamu ze sociálního šetření. Napravila tedy vadu, že nereagovala na tvrzení žalobce v rámci sociálního šetření, že se neorientuje v neznámé lokalitě a nedokáže si spojit čas s aktivitou, neumí reagovat na změnu situace, vyhodnotit závažnosti situace a je snadno manipulovatelný, kterou jí zdejší soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 20. 6. 2024 vytkl.
58. Skutečnost, že žalobce je soudem omezen ve svéprávnosti svědčí o tom, že žalobce má sníženou schopnost orientace v některých zvláštních aspektech svého života, neprokazuje však, že nezvládá základní orientaci v osobě, čase, prostoru a situaci ve svém běžném

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

každodenním životě v přijatelném standardu. Dle výše citovaného rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 7. 2022 bylo k omezení svéprávnosti v souladu se závěry znalce MUDr. D. přistoupeno s ohledem na skutečnost, že se žalobce prokazatelně neorientuje ve složitých a mimořádných situacích, a to ve vztahu k právním jednáním, jejichž závažnost a následky žalobce není s to si uvědomit a vyhodnotit. Dle citovaného rozsudku (a znaleckého posudku) si žalobce není schopen obstarávat své každodenní záležitosti a pečovat o svou osobu a zdraví, tento závěr plně koresponduje s hodnocením základních životních potřeb péče o domácnost, péče o zdraví a osobních aktivit jako nezvládnutých, byť účelem hodnocení byly odlišné aspekty ve vztahu k odlišnému účelu posouzení zdravotního stavu žalobce v soudním řízení o omezení svéprávnosti a o opatrovnictví a ve správním řízení o příspěvku na péči. Zda a jaká konkrétní funkční omezení vyplývající z dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce jsou v příčinné souvislosti s případným nezvládnutím základní životní potřeby orientace v rozsahu, v jakém je tato potřeba posuzována pro účely určení výše příspěvku na péči, však ze znaleckého posudku MUDr. D., potažmo z rozhodnutí opatrovnického soudu neplyne. V tomto ohledu je tedy námitka žalobce stran rozporu posudku posudkové komise se závěry znaleckého posudku MUDr. D. nedůvodná.

59. Soud však ze správního spisu zjistil, že základní životní potřeba orientace byla u žalobce před dosažením věku 18 let uznána za nezvládnutou. Za nezvládnutou tuto základní životní potřebu rovněž považoval posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem v posudku ze dne 24. 11. 2022. Právně s tímto zjištěním úzce souvisí námitka žalobce, že je jeho stav dlouhodobě neměnný, a přesto potřeba orientace byla hodnocena odlišně od předchozího posouzení. V rozsudku ze dne 20. 6. 2024 krajský soud vyslovil jednoznačný závěr, že posudková komise musela o to přesvědčivěji zdůvodnit, proč nyní považuje základní životní potřebu orientace u žalobce za zvládnutou a proč se odklonila od předešlých závěrů. Posudková sice v doplnění posudku přesvědčivým způsobem popsala, z jakých konkrétních důvodů považuje tuto potřebu za zvládnutou, avšak ani v doplnění neuvedla nic, co by zdůvodňovalo její odklon od předchozích posouzení zdravotního stavu žalobce stran hodnocení zvládnutí této konkrétní potřeby. Soud si nemůže domýšlet za posudkovou komisi závěry o tom, zda byl dříve zdravotní stav žalobce nadhodnocen, nebo zda je rozdílnost závěrů daná rozdílným posuzováním u osob ve věku do 18 let věku a osob starších, a pokud ano, v čem konkrétně spočívá, či zda je dán jiný důvod rozdílnosti závěrů. Tato skutečnost je podle názoru soudu na újmu přesvědčivosti posudkovému závěru v části týkající se základní životní potřeby orientace. Námitka žalobce stran rozdílného hodnocení zvládnutí potřeb žalobcem při dlouhodobé neměnnosti jeho zdravotního stavu se tak jeví jako důvodná.
60. Soud tak s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že odůvodnění posudku ze dne 16. 2. 2023 ve znění jeho doplnění ze dne 22. 10. 2024 v části týkající se základních životních potřeb oblékání a obouvání a orientace je nedostatečné. Žalovaný se neměl s posudkem spokojit a měl požadovat jeho doplnění. Lze tedy uzavřít, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nebyl dostatečně zjištěn a neměl dostatečnou odporu ve správním spisu. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění.
61. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno bez přihlédnutí k vyjádření jeho matky coby pečující osoby ze dne 24. 2. 2023 k posudku posudkové komise. Matka žalobce ve vyjádření poukazovala na rozpor mezi posudkem a skutečným zdravotním stavem Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

žalobce a namítala konkrétní skutečnosti ve vztahu k posouzení zdravotního stavu žalobce. Žalovaný ve svém prvním rozhodnutí ze dne 1. 3. 2023 shrnul vyjádření matky žalobce ze dne 24. 2. 2023 a s odkazem na § 52 správního řádu nepřistoupil na návrh na dožádání znaleckého posudku či doplnění posudku, odkázal na § 56 věty první správního řádu a uvedl, že vzhledem k absenci medicínského vzdělání oprávněných úředních osob je v řízení o příspěvku nutné vypracovat posudek o zdravotním stavu, dále popsal složení posudkových komisí a uvedl, že neměl důvod vyžádat zpracování znaleckého posudku, neboť o odbornosti posudkové komise v Brně neměl pochyb a že ve vyjádření matky žalobce nebyly uvedeny nové skutečnosti, které by v době posuzování zdravotního stavu nebyly posudkové komisi známy, rovněž uvedl, že pouhý nesouhlas s posudkovým závěrem nedoložený lékařskými nálezy podle názoru žalovaného nezakládá důvod k tomu, aby bylo vyžádáno doplňující posouzení zdravotního stavu žalobce. Soud žalovanému v rozsudku ze dne 20. 6. 2024 vytkl, že sice na vyjádření matky žalobce formálně reagoval, ovšem dle soudu nepřihlédl zcela dostatečně k obsahu jejích námitek a nepřikročil k faktickému přezkoumání úplnosti a přesvědčivosti posudku posudkové komise, jehož nedostatky byly namítány. K tomu soud uvádí, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vytýkané pochybení nenapravit, když tentokrát na vyjádření žalobce, resp. jeho matky, nereagoval vůbec. Tuto námitku tak soud shledal důvodnou.

62. Co se pak týče dílčí námitky, že žalobkyně neměla dostatečný prostor se vyjádřit při jednání posudkové komise dne 22. 10. 2024, soud uvádí, že účelem jednání posudkové komise bylo objektivní posouzení zdravotního stavu žalobce, nikoli provádění dalšího sociálního šetření na místě či (další) zjišťování stanoviska matky. Stěžejní tedy bylo vlastní vyšetření přítomného žalobce, nikoli slyšení jeho matky. Přesto matka žalobce zasahovala do průběhu rozhovoru posudkové komise s žalobcem a její připomínky byly zaznamenány. Není tedy pravdou, že matka neměla možnost při jednání posudkové komise promluvit a její projevy nebyly zaznamenány. Soud tak shledal námitku nedůvodnou.
63. Námitka žalobce, že žalovaný na straně 16 napadeného rozhodnutí napsal, že žalobce je schopen zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, tudíž z tohoto tvrzení vlastně vychází, že žalobce nezvládá šest či sedm základních životních potřeb, je nedůvodná, neboť z posudku posudkové komise i z napadeného rozhodnutí vyplývá jednoznačný závěr o tom, které základní životní potřeby byly vyhodnoceny jako zvládnuté a které jako nezvládnuté a ze strany žalobce a podstatou námitky je účelové zneužití zcela zjevné písařské chyby v posudku posudkové komise.
64. Dále žalobce namítal, že neobjektivněji mohl zdravotní stav žalobce ke dni 13. 7. 2022 posoudit MUDr. D., protože měsíc před 18. narozeninami žalobce podal znalecký posudek, kde kompletně a věrohodně popsal žalobcův zdravotní stav v tehdejší době. Namítal, že tomuto posudku měl být dán „příslušný prostor v projednávané věci“, protože je opatřen znaleckou doložkou. Také tuto námitku neshledal soud důvodnou, k tomu stručně opakuje své závěry uvedené výše, tedy, že účelem zpracování znaleckého posudku MUDr. D. nebylo posouzení vlivu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce na schopnost samostatně zvládat výkon základních životních potřeb v přijatelném standardu pro účely určení stupně závislosti na péči jiné fyzické osoby a určení výše příspěvku na péči, ale posouzení vlivu duševního postižení žalobce na jeho schopnost samostatně právně jednat pro účely rozhodnutí o omezení svéprávnosti a o opatrovnictví žalobce. Uvedený posudek byl jedním z podkladů pro posudek posudkové komise a potažmo pro rozhodnutí žalovaného, nelze jím však nahrazovat posudek posudkové komise, nebo mu přiznávat vyšší Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

důkazní hodnotu jen proto, že je opatřen znaleckou doložkou, jak se žalobce mylně domnívá. Obdobná je pak námitka žalobce, že lépe než posudková komise popisuje zdravotní stav žalobce MUDr. F. K tomu soud uvádí, že zprávy MUDr. F. byly rovněž jedním z odborných podkladů pro zpracování posudku posudkové komise a tato s nimi pracovala. MUDr. F. ve věci nebyl posudkovým lékařem, aby mohl posoudit zdravotní stav žalobce v rozsahu, v jakém tak učinila posudková komise. Žalobce byl přesvědčen o tom, že lékařské zprávy MUDr. F. pro něj vyznívají nejpříznivěji, jedná se však o subjektivní názor žalobce, nikoli objektivní posouzení obsahu lékařských nálezů. Zhodnocení lékařské dokumentace žalobce co do vyhodnocení funkčních dopadů zdravotního postižení žalobce náleží posudkovému lékaři, potažmo posudkové komisi, nikoli žalobci. Tato námitka tedy byla shledána nedůvodnou.

65. Dále žalobce namítal, že žalovaný svým rozhodnutím porušil zásadu zákazu *reformationis in peius*.
66. Podle § 90 odst. 3 správního řádu platí, že odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem.
67. K zásadě zákazu *reformationis in peius* soud uvádí, že výjimky z obecně nepřípustného zákazu změny k horšímu je třeba vykládat restriktivně a pokud se správní orgán rozhodne tuto výjimku uplatnit, je vždy nezbytné, aby v rozhodnutí řádně a přesvědčivě odůvodnil, proč by dodržení zásady zákazu změny k horšímu bylo „v rozporu s právními předpisy“, případně v rozporu s „jiným veřejným zájmem“. Žalovaný v projednávané věci dospěl k závěru (str. 19 až 20 napadeného rozhodnutí), že zákaz změny rozhodnutí v neprospěch žalobce zakotvený v citovaném § 90 odst. 3 správního řádu se zde neuplatní, protože správní orgán I. stupně vycházel z nesprávného posudkového závěru posudkového lékaře, a proto nebylo jeho rozhodnutí v souladu s právními předpisy. Veřejný zájem pak žalovaný spatřoval v tom, aby osoby pobírající příspěvek na péči přijímaly tento příspěvek ve výši odpovídající jejich reálnému stupni závislosti v souladu se zákonem.
68. Zákonný znak rozporu s právními předpisy, obsažený v ustanovení § 90 odst. 3 správního řádu, nelze vyložit tak, že je naplněn při každé konstatované aplikační nesprávnosti, ale musí jít o jednoznačný a příkrý rozpor s jednoznačnými ustanoveními zákona neumožňujícími výkladovou volnost či nedávajícího prostor k uvážení. Výjimky z obecně nepřípustného zákazu změny k horšímu je třeba vykládat restriktivně a pokud se správní orgán rozhodne tuto výjimku uplatnit, je vždy nezbytné, aby v rozhodnutí řádně a přesvědčivě odůvodnil, proč by dodržení zásady zákazu změny k horšímu bylo „v rozporu s právními předpisy“, případně v rozporu s „jiným veřejným zájmem“. Judikatura k tomu uvádí, že jednoznačným rozporem s právními předpisy je například stav, kdy by orgán prvního stupně uznal vyšší závislost, než by odpovídalo závěru posudkového lékaře, nebo přiznal vyšší příspěvek na péči, než zákon umožňuje. Pokud žalovaný na základě výsledku posouzení posudkové komise dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobstojí, přičemž se z povahy shledaného pochybení nejednalo o pouhou aplikační nepřesnost, nýbrž o jednoznačný rozpor s ustanovením zákona (§ 8 zákona o sociálních službách nepřipouští pro stanovení výše příspěvku na péči jakoukoli pochybnost, neboť se jednoznačně odvíjí od počtu nezvládnutých základních životních potřeb), pak se o porušení zákazu obsaženého v § 90 odst. 3 správního řádu nejedná. Tento zákaz se obecně uplatní vždy tam, kde má správní

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

orgán prostor pro uvážení, a nikoli v případech, kdy právní úprava připouští na základě zjištěného skutkového stavu toliko jediný možný výsledek, jak tomu bylo v posuzované věci. Soud tak dospěl k závěru, že žalovaný zásadu zákazu *reformationis in peius* neporušil.

69. Žalobce dále namítal, že se oproti dřívějšímu jeho zdravotní stav nezlepšil. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl i v době nezletilosti závislý na péči jiné fyzické osoby ve stupni I, maximálně ve stupni II, nikdy ne ve vyšším stupni. Dřívější posouzení míry závislosti žalobce na pomoci třetí osoby se tedy nelišilo od posudků zpracovaných v předmětném řízení. Soud zdůrazňuje, že pro přiznání vyššího příspěvku na péči musí být zjištěn vyšší stupeň závislosti, účelem není finanční kompenzace za faktické snížení výše příspěvku na péči v důsledku nabytí zletilosti. Žalobce navíc neuváděl zhoršení svého zdravotního stavu, naopak zdůrazňoval, že se v jeho zdravotním stavu nic nezměnilo, a proto soudu není jasné, proč by měl být nyní shledán závislým na péči jiné fyzické osoby ve III. nebo IV. stupni. Podmínkou pro přiznání určitého stupně příspěvku na péči není subjektivní přesvědčení o nezvládnání určitého počtu základních životních potřeb, nýbrž objektivní posouzení zdravotního stavu posudkovými lékaři. Soud navíc neshledal, že by správní orgán prvního stupně či žalovaný tvrdili, že se žalobcův zdravotní stav zásadně změnil (tedy zlepšil nebo zhoršil).
70. Soud vyhodnotil žalobu jako důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Soud současně v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. V dalším řízení žalovaný vyžádá doplnění posudku posudkové komise, ve kterém bude přesvědčivě vysvětleno, za jakého důvodu jsou při dlouhodobě neměnném zdravotním stavu žalobce hodnoceny základní životní potřeby oblékání a obouvání a orientace jako zvládnuté, když v posudku posudkového lékaře ze dne 13. 1. 2017 a ze dne 2. 12. 2019 byla tato potřeba u tehdy nezletilého žalobce hodnocena jako nezvládnutá a v posudku posudkového lékaře ze dne 24. 11. 2022 zpracovaném v řízení před správním orgánem prvního stupně v této věci byla uvedená potřeba u již dospělého žalobce rovněž hodnocena jako nezvládnutá. Rovněž bude nutno upřesnit odůvodnění posouzení základní životní potřeby oblékání a obouvání, neboť odkaz na volnočasové aktivity je nedostatečným odůvodněním. V dalším řízení se žalovaný bude muset řádně vypořádat též s vyjádřením matky žalobce ze dne 24. 2. 2023.
71. Vzhledem ke skutečnosti, že soud shledal, že napadené rozhodnutí trpí vadou řízení, rozhodl ve věci v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, přestože žalobce nařízení jednání požadoval.
72. Žalobcem navržené dokazování prvostupňovým rozhodnutím, rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 3. 2023, žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5. 11. 2024, znaleckým posudkem MUDr. D. ze dne 10. 6. 2022, záznamem o sociálním šetření ze dne 31. 8. 2022, posudkem posudkového lékaře ze dne 24. 11. 2022, lékařskými zprávami MUDr. F. ze dne 2. 11. 2022 a ze dne 13. 9. 2024, odvoláním žalobce, posudkem posudkové komise v Brně ze dne 16. 2. 2023 a rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 7. 2022, č. j. 16 Nc 3203/2022-66, soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl, neboť uvedené listiny jsou součástí předloženého správního spisu a v rámci správního soudnictví se dokazování správním spisem neprovádí. Soud dále neprovedl v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. dokazování výslechem matky žalobce a výslechem žalobce, a to pro nadbytečnost, neboť shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

73. Jelikož měl žalobce ve věci úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil ve výroku II. rozsudku žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení – náhradu za zastoupení žalobce advokátkou Mgr. Michaelou Urbánkovou, a to ve výši 10 140 Kč, která se skládá z částky 9240 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí věci a příprava zastoupení a podání žaloby) podle § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“) po 4620 Kč, a z částky 900 Kč odpovídající dvěma tzv. režijním paušálům ve výši 450 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 AT.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 3. listopadu 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce